داستان‌های خواندنی خبرنگار و مجری باسابقه، گابریل کلارک از ستاره‌های فوتبال

فقط یک بار فرگوسن را عصبانی کردم

مصاحبه

گاهی در زندگی مهم‌ترین آدم‌ها را به غیرمنتظره‌ترین شکل ممکن می‌بینی. گابریل کلارک شاهد خوبی است، او می‌خواست یک مصاحبه با لویی فان‌خال، مربی بارسلونا، قبل از نیمه‌نهایی لیگ قهرمانان سال ۲۰۰۰ برابر والنسیا انجام دهد. کلارک می‌گوید: «بارسلونا اعلام کرد فان‌خال مصاحبه نمی‌کند اما می‌توانیم با دستیارش صحبت کنیم. نمی‌دانستیم قرار است با چه کسی صحبت کنیم، ژوزه مورینیو بود. ژوزه آمد و یادم هست تحت تأثیر کاریزما و صراحتش قرار گرفتم. یادم نیست چه گفت اما چیزهایی گفت که اگر طرفدار والنسیا بودید، ناراحت‌تان می‌کرد. همان ژوزه کلاسیک. از شانس بدش حرف‌هایش نتیجه عکس داد و بارسلونا ۴ بر یک در هم کوبیده شد.»

این یکی از داستان‌های جالب گفت‌وگوی جذاب با یکی از باتجربه‌ترین، بااستعدادترین و همه فن حریف‌ترین روزنامه نگاران و مجریان است. کلارک هم فیلمساز است هم مصاحبه کننده و اگر به خاطر ویروس کرونا نبود، تابستان شلوغی داشت با توجه به اینکه قرار بود گزارشگر انگلیس در جریان یورو ۲۰۲۰ برای ITV باشد. کسانی که کارهای او را دیده‌اند بیشتر حسرت آن پکیج‌های قبل از مسابقه و همچنین مصاحبه‌های درون زمینش را می‌خورند. کلارک درباره به تعویق افتادن تورنمنت می‌گوید: «واقعا حیف شد، خوشبختانه تابستان آینده برگزار می‌شود.»

برگزار نشدن یورو ۲۰۲۰ حداقل به کلارک فرصت داد درباره حرفه‌اش صحبت کند که از اواخر دهه ۸۰ در روزنامه‌های منطقه‌ای شروع شد و بعد به رادیوترنت رفت. او بعد ناتینگهام فارست را در سال‌های آخر برایان کلاف تحت پوشش قرار می‌داد و هر جمعه به گری لینکر، مهاجم متولد لستر بارسلونا، زنگ می‌زد تا پیش‌بینی‌اش را درباره مسابقات آن هفته دسته اول انگلیس داشته باشد. بعد به تلویزیون رفت اول BskyB و بعد در ۱۹۹۱ به ITV. از آن موقع در ITV است و اگرچه برای دیگران هم کار کرده و در شرکت تولیدی خودش هم مستند ساخته، بیشتر با نام این شبکه تلویزیونی شناخته می‌شود. نه تنها گزارشگر اردوی تیم ملی انگلیس بوده بلکه قبل از بازی‌های بزرگ باشگاهی که از این شبکه پخش می‌شده و در سال‌های ۲۰۱۵-۱۹۹۲ شامل مسابقات لیگ قهرمانان هم می‌شده، با مربیان و بازیکنان مصاحبه می‌کرد.

بیننده‌ها مطمئن بودند بعد از پیروزی‌های باشکوه و شکست‌های غمبار، او سؤالات درست و دقیقی می‌پرسد. کلارک ۵۶ ساله می‌گوید: «نکته کلیدی برای هر روزنامه نگاری که مصاحبه انجام می‌دهد این است که سؤال بپرسد و اظهارنظر نکند. من یک دقیقه و نیم و شاید کمتر و بیشتر وقت داشتم بنابراین باید مطمئن می‌شدم به نکات کلیدی می‌پردازم. معمولاً، مصاحبه بعد از مسابقه درباره این است که احساس فرد را در آن لحظه منتقل کنی. مربیان و بازیکنان استاد هستند در نگفتن آن چه فکر می‌کنند و شما به عنوان یک مصاحبه‌گر باید کاری کنید که حرف‌های‌شان نهایت اصالت را داشته باشد. اگر شما سؤالات سرراست بپرسید جواب‌های سرراست می‌گیرید و این یعنی دقیقاً آنچه احساس می‌کنند. گاهی سؤالات ساده‌ای که از جواب طرف مقابل در می‌آید، این کار را انجام می‌دهد. چرا؟ واقعاً؟ همین یک کلمه می‌تواند منجر شود به اینکه فرد همه چیز را بیرون بریزد. این را گفتم اما خیلی وقت‌ها شده که یک مصاحبه را تماشا کرده‌ام و مصاحبه‌گر سؤال‌های جنجالی پرسیده و باعث گرفتن یک جواب خیلی خوب شده. بنابراین نمی‌شود با قاطعیت گفت یک راه مشخص وجود دارد که همه جا و در برابر همه کارآمد باشد و به نتیجه منتهی شود.»

برای همین دقت نظر بوده که کلارک سه بار به عنوان خبرنگار ورزشی سال انتخاب شده که البته ورزش‌های متعددی از اسبدوانی گرفته تا راگبی را پوشش می‌داده ضمن اینکه جان سالم به در برده از مصاحبه‌های متعدد با سخت‌ترین سوژه یعنی الکس فرگوسن. کلارک هرگز

> **مصاحبه با سر الکس یک چالش بود اما اگر شما حرفه‌ای عمل می‌کردید و از او سؤال‌های واقعی می‌پرسیدید، با شما همراهی می‌کرد**

از رفتارهای تند و سشواری معروف مربی منچستریونایتد ضربه نخورد و رابطه مثبتی با او ایجاد کرد تا جایی که خیلی‌ها از قدردانی فرگوسن از زحمات او شوکه شدند.

کلارک می‌گوید: «سر الکس واقعاً عاشق لیگ قهرمانان بود. او می‌دانست آن شب‌ها موقعیت خیلی خاصی است و برای همین برایش مهم بود که رفتار خاصی با آنها که این بازی‌ها را پوشش می‌دهند، بخصوص ITV داشته باشد. همین باعث شد ما در این بازی‌ها بین دو نیمه با او مصاحبه داشته باشیم. این فکر گری نیوبون بود که قبل از من مصاحبه‌ها را انجام می‌داد و من را هم تشویق کرد.»

او ادامه داد: «بله، واقعاً مصاحبه با سرالکس یک چالش بود و این را هر خبرنگاری که با او حرف زده باشد، تأیید می‌کند اما اگر شما حرفه‌ای عمل می‌کردید و از او سؤال‌های واقعی می‌پرسیدید، با شما همراهی می‌کرد. بنابراین رابطه ما با هم خیلی خوب بود. تنها یک بار اوضاع به هم ریخت، بعد از فینال لیگ قهرمانان سال ۲۰۱۱ که منچستریونایتد شکست بدی برابر بارسلونا خورد. بعد از بازی از او پرسیدم که قبول این شکست چقدر برایش سخت بوده و فوراً مشخص شد که چقدر عصبانی‌اش کرده‌ام شاید به این دلیل که سر الکس می‌دانست دیگر نمی‌تواند لیگ قهرمانان را ببرد و این آخرین فرصتش بوده.»

مصاحبه ما خیلی زود دوباره به سمت مورینیو برگشت که کلارک نخستین بار در سال ۲۰۰۰ او را دیده بود اما چهار سال بعد که با پورتو لیگ قهرمانان اروپا را فتح کرد و با حرف‌های نیشدار و تاکتیک‌های خاصش خود را به دنیا معرفی کرد، همه او را شناختند. کلارک می‌گوید: «در آن دوره و در دوران مربیگری‌اش در چلسی، اینتر و رئال مادرید، ژوزه آدم فوق‌العاده‌ای برای مصاحبه بود. می‌توانستی مطمئن باشی که یک جواب قدرتمند و شاعرانه به تو می‌دهد. حیرت انگیز بود. ژوزه به خوبی قدرت رسانه‌ها بخصوص تلویزیون را تشخیص داده بود و می‌دانست با کاریزمایی که دارد مورد توجه قرار می‌گیرد. بعد از آن فصل رویایی با پورتو می‌خواست به انگلیس برود تا مورد توجه باشد. حتی قبل از اینکه مربیگری چلسی را به دست بگیرد، معلوم بود می‌خواهد در انگلیس کار کند.»

کلارک به مصاحبه‌گری خود افتخار می‌کند اما تردیدی نیست که عشق او فیلمسازی است، چه مستندهایی مثل «مبارزه زندگی» و «استیو مک کویین» باشد یا پکیج‌های قبل از بازی برای ITV. ترکیب صدای تأثیرگذار و قدرتمند و دراماتیک او با فیلم‌های جدید و آرشیوی عالی است. از نظر فیلم‌های آرشیوی چیزهایی را در آثار او می‌بینید که جای دیگر ندیده‌اید.

کلارک می‌گوید: «اگر با مثلاً هری کین یک مصاحبه انجام بدهم نمی‌خواهم برای قبل از بازی تدوینش کنم. می‌خواهم فراتر از این بروم، یک داستان خلق کنم، چیزی که بیننده قبل از این ندیده باشد و کاملاً اوریجینال باشد.»

چقدر سبک کارش تحت تأثیر پدر فقیدش قرار گرفته، آلن کلارک که کارگردان سرشناسی در انگلیس بود؟ لحظه‌ای درنگ می‌کند و در نهایت پاسخ می‌دهد: «من خیلی جوان بودم که پدرم درگذشت، البته خیلی هم نه، ۲۶ ساله بودم. من یک پیش زمینه خبرنگاری هم دارم چون او ابتدا کارش را با خبرنگاری تئاتر شروع کرد اما برخی از کارهای تلویزیونی که پدرم اواخر عمرش انجام داد تا حدی مسیر من را مشخص و هموار کرد. او عاشق فوتبال هم بود و این را هم به من داد.»

منبع: گاردین

نتایج نگران‌کننده یک تحقیق در میان فوتبالیست‌ها

مثل اسمارتیز، مسکن می‌خورند

گزارش

مت فورد

تحقیقات درباره استفاده از مسکن‌ها و سایر داروهای غیردرمانی در فوتبال نشان می‌دهد فرهنگ سوءمصرف این داروها به سلامت بازیکنان آسیب وارد می‌کند. پژوهشی با عنوان «قرص را کنار بگذار» با همکاری شبکه تلویزیونی آلمانی ARD و مرکز تحقیقات «کورکتیو» انجام شده که نشان می‌دهد بیش از نیمی از فوتبالیست‌هایی که به شکل تصادفی مورد سؤال قرار گرفته‌اند در طول یک فصل بارها از مسکن استفاده می‌کنند و بیش از ۴۰ درصد آنها نیز به دلایل غیردرمانی مصرف کرده‌اند.

علاوه بر این تحقیق از ۱۱۴۲ بازیکن آماتور، محققان به سراغ بیش از یکصد بازیکن گذشته و حال بوندس‌لیگا و همچنین دکتر باشگاه‌ها رفته‌اند که همگی از رواج مصرف مسکن در فوتبال ابراز نگرانی کرده‌اند.

نون سوبوتیچ مدافع سابق بوروسیادورتموند که در حال حاضر برای اونیون برلین بازی می‌کند، می‌گوید: «در این ۱۴ سال توجه کرده‌ام به اینکه مثل اسمارتیز به بازیکنان ایبوپروفن داده می‌شود. برای کوچکترین چیز یکی از این قرص‌ها را به عنوان درمان استاندارد به شما می‌دهند.»

سوبوتیچ درباره فشاری حرف زد که به خاطر پول زیاد درون فوتبال روی باشگاه‌ها است و به گفته او به مربی‌ها، دکترها و بازیکنان انتقال داده می‌شود. او ادامه می‌دهد: «در فوتبال زیاد می‌شنوید که یک بازیکن به خاطر آنکه به دلیل درد داشتن یا مصدومیت بازی نکرده، خودش را سرزنش می‌کند. در نهایت این بازیکن است که تحت بیشترین فشار قرار دارد و او نمی‌تواند بازی کند مگر اینکه مسکن بخورد.»

دنی شاهین بازیکن سابق هامبورگ، فورت، دوسلدورف و تیم ملی زیر ۲۰ سال آلمان می‌گوید: «تو فقط باید به درد بخوری، باید بازی کنی. تورنمنت بین‌المللی بعدی در راه است و نمی‌خواهی به خاطر درد این مسابقات را از دست بدهی یا خوب بازی نکنی. در نهایت نمی‌توانم بدون مسکن بازی کنم. حتی وقتی خوب بودم هم برای اینکه راحت‌تر باشم، قرص می‌خوردم و نگران اینکه ممکن است به زانویم آسیب وارد شود، نبودم.» توماس فرولیش، متخصص طب ورزشی که با مربی‌های طراز اول آلمانی مثل یوآخیم لوو، فلیکس ماگات، رالف رانگنیک و یولیان ناگلزمان کار کرده و در حال حاضر دکتر تیم هوفنهایم است، می‌گوید مرتباً با بازیکنان درباره استفاده از مسکن حرف می‌زند اما همیشه نه گفتن به آنها آسان نیست: «وقتی کسی ۴۵ دقیقه قبل از بازی به سراغم می‌آید نمی‌توانم نیم ساعت با او صحبت کنم بنابراین سخاوتمندانه رفتار می‌کنم اما باید این عادت از سرشان بیفتد چون اغلب اصلاً درد ندارند.» از سال ۲۰۰۲، فیفا استفاده از مسکن را رصد می‌کند و در سال ۲۰۱۸ اعلام کرد از هر چهار بازیکن حاضر در جام جهانی یک نفر، قبل از هر مسابقه مسکن می‌خورد. قبل از جام جهانی زیر ۱۷ و زیر ۲۰ سال در سال‌های ۲۰۰۵ و ۲۰۰۷ تقریباً نصف بازیکنان مسکن می‌خوردند.

ییری دووراک، دکتر سوییسی و رئیس گروه تحقیقات فیفا گفت: «میزان مصرف واقعاً زیاد بود. مصرف پیشگیرانه مسکن سوءمصرف و از نظر علمی، غیرقابل توجیه است و اثر عکس دارد. واقعاً باید تجویز مسکن ممنوع شود اگر ضرورتی ندارد.»

علاوه بر اعتیاد، مصرف مسکن به مشکلات جدی جسمی منجر می‌شود از جمله نارسایی کلیه، آسیب به معده و ریه و افزایش خطر حمله قلبی. محققان کورکتیو و ARD نتایج پژوهش‌های خود را به فریتز کلر، رئیس فدراسیون فوتبال آلمان ارائه کردند و او از میزان مسکن‌هایی که توسط بازیکنان آماتور مصرف می‌شود، شوکه شد: «این واقعاً بهت‌آور است. قرار است ورزش آماتور در خدمت سلامت باشد نه اینکه شما را دچار مشکل کند. مصرف مسکن به عنوان پیشگیری؟ واقعاً احمقانه است.»

فدراسیون فوتبال آلمان اعلام کرده تلاش می‌کند توجه همه را به این موضوع جلب کند و در حال برنامه‌ریزی برای برگزاری یک سمینار آنلاین برای باشگاه‌ها است اما کارشناسان و بازیکنان یکپارچه خواهان اقدامات مؤثرتری هستند. سوبوتیچ ۳۱ ساله می‌گوید: «من باور دارم که در این سیستم یک مسئول که از انجام درست همه کارها در این زمینه مطمئن باشد، وجود ندارد. ما باید بدانیم بعد از دوران حرفه‌ای یک بازیکن چه اتفاقاتی برایش می‌افتد و نتایج آن به طوری که فرد شناخته نشود، به عنوان هشدار در اختیار همه قرار گیرد.»

منبع: دویچه وله